

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **Dr. Ing. R. R.**
bytem X
zastoupen Mgr. Alenou Raisovou, advokátkou
sídlem Krhanická 7, 142 00 Praha

proti

žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**
sídlem Washingtonova 11, 110 00 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 31. 1. 2022,
sp. zn. 6604071650/001/2061004328,

takto:

- I. **Žaloba proti výroku 1 rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022, sp. zn. 6604071650/001/2061004328, se zamítá.**
- II. **Žaloba proti výroku 2 rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022, sp. zn. 6604071650/001/2061004328, se odmítá.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymáhání pohledávky na základě žádosti německého celního úřadu

1. Dne 25. 5. 2020 obdrželo Generální ředitelství cel žádost od německého Hauptzollamt Stralsund (*Hlavní celní úřad v Stralsundu*) o poskytnutí mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávky vůči žalobci ve výši 134 712 336 Kč.
2. Žalobce vede u Krajského soudu v Praze několik sporů s českými celními orgány souvisejících s vymáháním této pohledávky. Vedle nynější věci jde o věci sp. zn. 55 Af 12/2022, 54 Af 19/2022, 55 Af 15/2022 a 51 Af 2/2023. V posledních dvou uvedených věcech již krajský soud rozhodl, a to pravomocnými rozsudky ze dne 10. 10. 2023, č. j. 51 Af 2/2023-45, a ze dne 25. 9. 2023, č. j. 55 Af 15/2022-52.
3. Pro nyní posuzovanou věc jsou relevantní následující informace vyplývající z obsahu správního spisu.
4. Dne 1. 6. 2020 žalovaný vyhotovil vyrozumění žalobce o předmětném nedoplatku ve výši 134 712 336 Kč. Ve vyrozumění uvedl, že pokud žalobce nedoplatek neuhradí do 30. 6. 2020, bude nedoplatek vymáhán daňovou exekucí.
5. Dne 10. 7. 2020 vydal žalovaný exekuční příkaz č. j. 277957/2020-610000-42.2, kterým byla zahájena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb (ČSOB).
6. Dne 20. 7. 2020 vydal žalovaný exekuční příkaz č. j. 277957-2/2020-610000-42.2, kterým byla zahájena exekuce prodejem věcí movitých.
7. Podáním ze dne 12. 8. 2020 žalobce žalovanému navrhl, aby zastavil daňovou exekuci jako celek podle § 181 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „d. ř.“), protože pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky. Eventuálně měl žalovaný daňovou exekuci jako celek odložit s ohledem na probíhající soudní řízení v Německu.
8. Podáním ze dne 25. 8. 2020 žalobce rozvedl svoji argumentaci tak, že zpochybnil, že by mu bylo v souladu se zákonem doručeno vyrozumění o nedoplatku ze dne 1. 6. 2020. Nemohla mu tak ani začít běžet 30denní lhůta k dobrovolnému splnění povinnosti. V této situaci žalovaný nebyl oprávněn zahájit daňovou exekuci exekučními příkazy ze dne 10. 7. a 20. 7. 2020. Daňová exekuce byla podle žalobce vedena nezákonně a měla být zastavena.

Napadené rozhodnutí

9. Shora označeným rozhodnutím ze dne 31. 1. 2022 (dále „napadené rozhodnutí“) rozhodl žalovaný o návrhu žalobce na zastavení exekuce tak, že návrh na zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 20. 7. 2020 zamítl podle § 181 odst. 2 d. ř. (výrok 1) a ve vztahu k návrhu na zastavení daňové exekuce ze dne 10. 7. 2020 řízení podle § 106 odst. 1 písm. f) d. ř. zastavil (výrok 2).
10. K výroku 1 žalovaný uvedl, že předmětným exekučním příkazem ze dne 20. 7. 2020 bylo zahájeno exekuční řízení prodejem věcí movitých (cenných papírů) ve vlastnictví žalobce. Tento exekuční příkaz byl doručen zástupkyni žalobce dne 28. 7. 2020. Na základě žádosti německé celní správy byla tato exekuce odložena rozhodnutím ze dne 31. 8. 2020,

doručeným zástupkyni žalobce dne 1. 9. 2020. Německá celní správa následně požádala o pokračování ve vymáhání. Proto bylo rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021, č. j. 484044/2021-610000-42.2, rozhodnuto o pokračování v této daňové exekuci. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci a jeho zástupkyni ve dnech 26. a 27. 11. 2021. Důvody, pro které žalobce navrhl zastavení této daňové exekuce, nebyly podle žalovaného zákonnými důvody podle § 181 odst. 2 d. ř. v situaci, kdy německý dožadující orgán požádal o pokračování ve vymáhání. Vyrozumění o nedoplatku a Jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek byly řádně doručeny zástupkyni žalobce dne 28. 7. 2020.

11. K výroku 2 žalovaný uvedl, že přestože bylo žalobci doručeno vyrozumění o nedoplatku, ten svoji platební povinnost dobrovolně nesplnil. Proto byl dne 10. 7. 2020 vydán exekuční příkaz č. j. 277957/2020-610000-42.2, kterým bylo zahájeno exekuční řízení příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb. Ten byl doručen zástupkyni žalobce dne 28. 7. 2020. Na základě sdělení německé celní správy byla tato daňová exekuce nejprve odložena rozhodnutím ze dne 31. 8. 2020 a následně podle § 181 odst. 2 písm. i) d. ř. zastavena, a to rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021, č. j. 484185/2021-610000-42. Tentýž den byl vydán jiný exekuční příkaz č. j. 483975/2021-610000-42.2, kterým bylo zahájeno další exekuční řízení příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb. Žalovaný tak uzavřel, že nelze (věcně) rozhodnout o návrhu na zastavení exekuce, která již byla dříve zastavena. Proto žalovaný řízení o návrhu na zastavení této exekuce zastavil podle § 106 odst. 1 písm. f) d. ř. Současně podotkl, že návrh na zastavení nelze vztáhnout k exekuci zahájené až po podání tohoto návrhu.

Shrnutí žaloby

12. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), podanou dne 7. 4. 2022, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
13. Žalobce namítá, že daňová exekuce byla zahájena a je vedena v rozporu s právními předpisy. Žalovaný totiž žalobci nikdy nedoručil ani vyrozumění o nedoplatku ze dne 1. 6. 2020 se lhůtou k dobrovolnému splnění povinnosti do 30. 6. 2020, ani exekuční příkaz ze dne 10. 7. 2020, ani exekuční příkaz ze dne 20. 7. 2020.
14. Na str. 5 žádosti o vymáhání a na str. 2 Jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávek bylo jasně a srozumitelně uvedeno aktuální místo pobytu žalobce, který se v rozhodné době prokazatelně nacházel mimo Českou republiku. Přesto žalovaný žalobce soustavně obesílal buď do místa jeho trvalého pobytu (Lštění) nebo na adresu v Praze 4. Až do 26. 11. 2021 se žalovaný nepokusil žalobce ani jednou obeslat do místa, kde se z rozhodnutí českých a německých orgánů nacházel bez přerušení od 17. 8. 2017 do 6. 11. 2020 (*věznice v Německu, pozn. soudu*). Až na základě telefonu manželky a současně jeho pozdější právní zástupkyně byly dokumenty doručeny do její datové schránky. Teprve však až 4. 8. 2020 bylo žalovanému sděleno, že manželka přebírá právní zastupování žalobce v této věci.
15. Aby mohla být pohledávka jiného členského státu vymáhána na území ČR, musí být nejprve povinnému vymáhání řádně oznámeno, aby mohl pohledávku uhradit či se proti jejímu vymáhání bránit. Teprve po marném uplynutí lhůty k dobrovolnému plnění je možné přistoupit k jejímu vymáhání formou exekuce. Tento postup nebyl v nynější věci dodržen. Proto žalobce uplatnil u žalovaného návrh na zastavení daňové exekuce.

16. Žalovaný však návrh částečně zamítl a částečně řízení o něm zastavil. Žalobce byl poučen, že proti výroku 1 napadeného rozhodnutí může podat námitky a proti výroku 2 odvolání, což také dne 6. 3. 2022 učinil. Námitky i odvolání následně doplnil podáním ze dne 2. 4. 2022.
17. Napadenému rozhodnutí žalobce vytýká, že zcela přechází nedoručení výše uvedených listin žalobci a že argumentuje tím, že dokumenty byly doručeny zástupkyni žalobce dne 28. 7. 2020 s odkazem na plnou moc ze dne 15. 2. 2016. V této věci však bylo převzetí zastoupení oznámeno až 4. 8. 2020 a doloženo plnou mocí až dne 25. 8. 2020. Navíc i doručení dne 28. 7. 2020 by znamenalo, že tyto dokumenty, včetně výzvy k dobrovolnému splnění, byly doručeny až po zahájení exekuce. Krom toho u výzvy k dobrovolnému splnění platí režim osobního doručení do vlastních rukou žalobce.
18. Žalovaný navíc napadeným rozhodnutím rozhodl o něčem jiném, než o co bylo žádáno. Žalobce nežádal o částečné zastavení exekuce vedené prodejem movitých věcí či příkázáním pohledávky z účtu, ale o zastavení exekuce jako celku. Daňová exekuce je vždy pouze jedna. Nejde o zastavení konkrétních způsobů jejího vedení, ale o její zastavení jakožto celku. Vedle toho měl žalovaný o návrhu rozhodnout podle stavu exekuce v okamžiku vydání rozhodnutí. Nebyly tak splněny podmínky ani pro výrok 2 o částečném zastavení řízení o návrhu žalobce.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 3. 6. 2022 především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rovněž na předložené správní spisy. K tvrzené neúčinnosti doručení písemností žalovaný zopakoval, že ty byly řádně doručeny zástupkyni žalobce dne 28. 7. 2020, a to na základě generální plné moci ze dne 15. 2. 2016, uplatněné žalobcem u správce daně dne 21. 10. 2016. Na ni se ostatně odkazovala zástupkyně žalobce při ústním jednání dne 2. 11. 2016 v souvislosti s předběžnými opatřeními týkajícími se předmětné pohledávky.
20. Žalovaný dále připomněl, že daňová exekuce zahájená exekučním příkazem ze dne 10. 7. 2020 byla rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021 zastavena. Následně běžela exekuce na základě nově vydaného exekučního příkazu ze dne 23. 11. 2021 příkázáním pohledávky z účtu (ta měla běžet do 30. 5. 2022).
21. I exekuce vedená na základě exekučního příkazu ze dne 20. 7. 2020 byla zastavena, a to rozhodnutím ze dne 2. 2. 2022. Toto rozhodnutí bylo doručeno zástupkyni žalobce dne 7. 2. 2022. Dne 2. 2. 2022 byl vydán další exekuční příkaz prodejem cenných papírů. Exekuce prodejem cenných papírů byla ukončena připsáním výtěžku na účet žalovaného na konci února 2022.
22. Žalovaný dále podotkl, že proti výroku 2 napadeného rozhodnutí podal žalobce dne 7. 3. 2022 odvolání, které dne 4. 4. 2022 doplnil. Dosud o něm nebylo rozhodnuto.

Replika žalobce

23. Žalobce ve své replice ze dne 25. 6. 2022 nesouhlasil s argumentací žalovaného ohledně plné

moci z roku 2016. Ta byla podle žalobce udělena v souvislosti s řízením vedeným v roce 2016 o zajištění finanční pohledávky za třetí osobou; jde tedy o jiné řízení. Stav nezákonně zahájené exekuce nelze žádným způsobem zpětně zhojit.

Jednání před soudem

24. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně setrval při jednání dne 29. 2. 2024 na svém procesním stanovisku. Při jednání vyslovil nesouhlas se závěrem Krajského soudu v Praze v jiné jeho věci (sp. zn. 51 Af 2/2023), že jsou vedena různá daňová exekuční řízení. Podle něj je exekuce jen jedna, a pro její zahájení v této věci nebyly splněny zákonné podmínky. Jde o vymáhání energetické daně v Německu. Žalobce navíc v této věci vystupoval jako ručitel, měla mu tedy být doručena výzvy, proti které by se mohl odvolat. V nyní posuzované věci nebyl žalobci oficiálně doručen Jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek. Žalobce ani nesouhlasí se závěrem zdejšího soudu ve věci sp. zn. 55 Af 15/2022, že v postavení ručitele byl vyzván k plnění již německými orgány, tudíž nemusel být znovu vyzván podle českého daňového řádu. Plná moc ze dne 15. 2. 2016 se vztahovala pouze na konkrétní řízení v roce 2016, které se týkalo zajištění pohledávky. K dotazu soudu zástupkyně žalobce uvedla, že sám v průběhu exekuce nic neuhradil, měl od roku 2016 zajištěný majetek.
25. Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.
26. Soud neprováděl žádné dokazování nad rámec obsahu správního spisu. Účastníci při jednání nenavrhovali doplnění dokazování.

Posouzení věci soudem

Procesní podmínky

27. Soud ověřil, že žaloba byla podaná včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného.
28. Soud se ještě před samotným věcným posouzením zabýval tím, zda je žaloba přímo proti napadenému rozhodnutí přípustná s ohledem na povinnost vyčerpat řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem [§ 68 písm. a) s. ř. s.]. Žalobce byl poučen v napadeném rozhodnutí, že proti výroku 1 o zamítnutí návrhu může uplatnit námitku podle § 159 d. ř. a proti výroku 2 o zastavení řízení může podat odvolání, což taktéž učinil.
29. Ve vztahu k námitce podle § 159 d. ř. rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) v usnesení ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, dospěl k závěru, že ta není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., které by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat. Platnost tohoto závěru potvrdil NSS i ve vztahu k právní úpravě účinné od 1. 1. 2021, a to v rozsudku ze dne 17. 1. 2024, č. j. 8 Afs 59/2023-39.
30. Žalobce tak byl oprávněn podat proti výroku 1 napadeného rozhodnutí přímo žalobu ke zdejšímu soudu, aniž by předtím musel nejprve vyčerpat námitku podle § 159 d. ř. V tomto

rozsahu je žaloba proti napadenému rozhodnutí přípustná a věcně projednatelná.

31. Proti výroku 2 žalobce mohl podat odvolání, jak byl v napadeném rozhodnutí poučen.
32. Podle § 106 odst. 1 písm. f) d. ř. správce daně řízení zastaví, jestliže se stalo bezpředmětným.
33. Dle § 108 odst. 1 písm. a) d. ř. se řádným opravným prostředkem, který lze uplatnit proti rozhodnutí vydaném při správě daní, rozumí odvolání nebo rozklad.
34. Dle § 109 odst. 1 d. ř. platí, že se příjemce rozhodnutí může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Odvolání je nepřipustné, směřuje-li jenom proti odůvodnění rozhodnutí.
35. Odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení představuje v daném případě řádný opravný prostředek ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., který žalobce byl povinen vyčerpat před podáním této žaloby. Žaloba podaná přímo proti výroku 2 napadeného rozhodnutí je tak nepřipustná. V tomto rozsahu proto soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
36. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce odvolání proti výroku 2 napadeného rozhodnutí skutečně podal. Odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 23. 11. 2022, č. j. 21653-2/2022-900000-314. Žalobce následně podal proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel žalobu ke zdejšímu soudu, kterou soud po věcném posouzení zamítl shora zmíněným rozsudkem ze dne 10. 10. 2023, č. j. 51 Af 2/2023-45. Žalobci se tak ve výsledku dostalo věcného posouzení jeho argumentace ze strany zdejšího soudu i v této části, byť v jiném řízení.

Věcné posouzení žalobní argumentace

37. Soud se tak věcně zabýval žalobou v rozsahu, v jakém směřovala proti výroku 1 napadeného rozhodnutí o zamítnutí návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 20. 7. 2020 podle § 181 odst. 2 d. ř.
38. Soud nejprve předesílá, že je při posouzení věci striktně vázán předmětem řízení, může se tedy zabývat pouze otázkami, které bezprostředně souvisejí s napadeným rozhodnutím, a nikoliv otázkami týkajícími se jiných řízení či jiných rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43). Soudu tudíž v této věci nepřísluší hodnotit postup celních orgánů při vymáhání předmětné pohledávky ve všech souvislostech, jak je popisuje žalobce v žalobě. Ze stejného důvodu se soud nemůže vyjadřovat ani k zákonnosti ostatních rozhodnutí celních orgánů, proti nimž podal žalobce samostatné žaloby. Ačkoliv tyto žaloby spolu do jisté míry skutkově souvisejí, soud neshledal důvod k jejich spojení ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s. ani k přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k povaze žalobní argumentace pak soud podotýká, že nemusí reagovat na každou dílčí námitku žalobce, vypořádá-li se s podstatou a smyslem uplatněné žaloby; tento postup tak může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek, vytvoří-li ve svém souhrnu ucelenou argumentaci, z níž alespoň implicitně vyplývá, jak bylo o těchto námitkách uváženo (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

39. Soud dále podotýká, že je nezbytné rozlišovat důvody pro vydání exekučního příkazu (důvody pro nařízení exekuce) a důvody pro zastavení daňové exekuce. V nyní posuzované věci žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí jeho návrhu na zastavení daňové exekuce, nikoliv proti exekučním příkazům ze dne 10. 7. 2020 a ze dne 20. 7. 2020.
40. Podle § 178 odst. 1 d. ř. „[d]aňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.“
41. Daňovou exekuci může správce daně zastavit z moci úřední či na návrh příjemce exekučního příkazu z důvodů vymezených v § 181 odst. 2 d. ř.
42. Z uvedeného vyplývá, že daňová exekuce se jako dílčí daňové řízení zahajuje okamžikem samotného vydání exekučního příkazu, nikoliv doručením jeho příjemci (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2021, č. j. 4 Afs 253/2019-40, odst. 21). Jedná se o výjimku z obecného pravidla § 91 odst. 1 d. ř., podle kterého se řízení zahajuje mj. „dnem, kdy byl správcem daně vůči osobě zúčastněné na správě daní učiněn první úkon ve věci.“ Obecně nic nebrání tomu, aby k vymožení téže pohledávky bylo vydáno více exekučních příkazů, a tedy souběžně zahájeno více exekučních řízení. Jediným limitem je v tomto ohledu tzv. překážka litispendence (překážka věci zahájené), která nastává v případě, že by existovala shoda subjektů, pohledávky, titulu a způsobu vymáhání (srov. Rozehnal, T., Kostolanská, E. § 178 Nařízení daňové exekuce. In: Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kol. *Daňový řád*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 766). Souběžným vedením více exekučních řízení se zabýval Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 15. 2. 2022, č. j. 63 Af 6/2021-56, ve kterém dovedl, že „daňová exekuce může být vedena na základě několika exekučních příkazů, které určují způsob provedení takové exekuce, **každý z těchto exekučních příkazů zahajuje exekuční řízení, které může být ukončeno různými způsoby jako např. zastavením exekučního řízení, pokud je dán některý z důvodů dle § 181 odst. 2 daňového řádu**, či ex lege, pokud dojde k uspokojení oprávněného nebo ex lege v případě, kdy je exekuce prováděna příkázáním peněžité pohledávky z účtu a nedojde k úplnému vymožení celé částky (exekuce končí uplynutím 6 měsíců). K zániku celé exekuce jako takové může dojít pouze v případě, kdy je exekuce vedena pouze na základě jediného exekučního příkazu jen jediným způsobem a dojde na základě tohoto exekučního příkazu např. k vymožení pohledávky či k zastavení této exekuce“ (zdůraznění doplněno zdejší soudem). Tyto závěry zdejší soud převzal již ve věci sp. zn. 51 Af 2/2023 a neshledal důvod se od nich odchýlit ani nyní.
43. Jednotlivá exekuční řízení, která směřují k vymožení téže pohledávky, jsou na sobě nezávislá a jejich průběh i způsob skončení se může značně lišit. Tomu odpovídá i možnost příjemce exekučních příkazů činit v rámci jednotlivých exekučních řízení samostatné procesní úkony, např. se podle § 181 odst. 2 d. ř. domáhat odkladu či zastavení té které daňové exekuce. Příjemce exekučních příkazů samozřejmě může v jednom podání (s totožnou argumentací) vznášet tyto procesní návrhy ve vztahu k více exekučním řízením. O těchto návrzích pak mohou celní orgány rozhodnout buď samostatnými rozhodnutími či rozhodnutím společným (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2003, č. j. 7 A 555/2002-16).
44. Žalovaný zvolil druhou ze zmiňovaných variant a o návrhu žalobce na zastavení celé daňové exekuce rozhodl napadeným rozhodnutím jak ve vztahu k exekuci zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 20. 7. 2020, tak ve vztahu k exekuci zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020. Oba tyto exekuční příkazy ostatně žalobce přímo

v návrhu a v jeho upřesnění zmiňoval. Není tedy pravdou, že by žalovaný rozhodoval o jiném návrhu, než který žalobce v srpnu 2020 vznesl.

45. Žalobce dále namítá, že žalovaný zahájil daňovou exekuci v rozporu s právními předpisy, neboť mu nedoručil vyrozumění o nedoplatku s výzvou k dobrovolnému splnění povinnosti. Tuto výzvu podle žalobce žalovaný doručil pouze jeho právní zástupkyni, a to ještě před převzetím zastoupení.
46. Soud nejprve podotýká, že z žádného ustanovení daňového řádu ve znění účinném v roce 2020 nevyplývalo, že by bylo vždy nutno povinného před zahájením daňové exekuce vyzývat k dobrovolnému splnění stanovené povinnosti (viz rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2021, č. j. 55 Af 23/2019-84, odst. 75, a Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2017, č. j. 30 Af 31/2016-205, a ze dne 26. 9. 2017, č. j. 57 Af 20/2016-49, a NSS ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 37/2018-51). Až s účinností od 1. 1. 2021 stanovil § 153 odst. 3 d. ř. určité podmínky, při jejichž splnění musí správce daně vždy daňový subjekt alespoň vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením. V nyní posuzované věci však žalovaný zahájil předmětné exekuční řízení již v červenci 2020. Zákonnost jeho tehdejšího postupu tak nelze posuzovat podle později účinné právní úpravy.
47. Nyní posuzovaná věc byla specifická v tom, že žalobce byl původně ručitelem ve vztahu k vymáhanému dluhu. Touto okolností se podrobně zabýval zdejší soud ve shora zmíněném rozsudku ze dne 25. 9. 2023, č. j. 55 Af 15/2022-52. V něm zdejší soud zdůraznil, že žalobce byl v postavení ručitele vyzván k plnění za původního dlužníka rozhodnutím Hauptzollamt Stralsund ze dne 3. 2. 2020. Z Jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávek vyplývá, že pohledávka byla vůči žalobci vymahatelná již od 5. 2. 2020. Proto je také v Jednotném dokladu o vymahatelnosti žalobce označován jako hlavní dlužník, neboť mu jako ručiteli již vznikla povinnost pohledávku uhradit. V takové situaci již nebylo nutné, aby žalobci byla v České republice doručována výzva k dobrovolnému splnění povinnosti podle § 171 odst. 1 d. ř. Ani z tohoto ustanovení tedy nevyplývala povinnost žalovaného žalobce nejprve vyzvat k dobrovolnému plnění před vydáním exekučního příkazu.
48. Pro úplnost soud dodává, že povinnost poskytnout žalobci lhůtu k zaplacení v rámci vymáhání pohledávky v České republice žalovanému nevyplývala ani ze směrnice Rady 2010/24/EU o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (srov. její čl. 13 odst. 4).
49. Pokud však již žalovaný v rámci svého správního uvážení přistoupil k vydání výzvy podle § 153 odst. 3 d. ř., bylo samozřejmě pochybením, pokud žalobci tuto výzvu doručil až v době, kdy lhůta k dobrovolnému plnění uplynula a exekuční řízení bylo zahájeno. Šlo patrně o následek přehlédnutí toho, že se žalobce v předmětné době nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody v Německu (v kombinaci se stanovením konkrétního data, do kdy měl žalobce plnit, nikoliv lhůty odvíjející se od doručení).
50. V kontextu nyní posuzované věci však nešlo o pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce, vydaného o rok a půl později. Jednak, jak již soud uvedl výše, vydání výzvy k dobrovolnému plnění, ať už podle § 153 či § 171 d. ř., nebylo v nyní posuzované věci v předmětné době nezbytnou zákonnou podmínkou zahájení daňové exekuce. Zadruhé, sám žalobce v žalobě uvádí, že

povinnost uhradit předmětné plnění mu byla oznámena rozhodnutím Hauptzollamt Stralsund ze dne 2. 3. 2020 a že tato povinnost mu byla stanovena již na základě trestního rozsudku, který nabyl právní moci 13. 11. 2019. Ostatně ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl vyrozuměn o pohledávce Hlavního celního úřadu v Stralsundu (tehdy ve výši asi 96 938 000 Kč) již v roce 2016 v souvislosti se zřízením zástavního práva k jeho movitým věcem (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2016, č. j. 199641/2016-610000- 42.2, kde se uvádí, že mu bylo vyrozumění o nedoplatku ze dne 19. 10. 2016 tentýž den osobně předáno). Jinými slovy, o této své daňové povinnosti dlouhodobě věděl, ale neplnil ji. Zahájení exekučního řízení v rámci České republiky tak pro něj nemohlo být překvapivé. Zatřetí, žalobce vymáhanou částku neuhradil ani poté, co se s předmětnými písemnostmi seznámil prostřednictvím své zástupkyně. Jak uvedla zástupkyně při jednání, neměl ani z čeho. Těžko tak lze uvažovat o tom, že byl postupem žalovaného zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Žalobce měl prostor k uhrazení vymáhané částky i kdykoliv později, to však neučinil. Zastavit exekuci v roce 2022 z důvodu tohoto pochybení v roce 2020, aby snad bylo vyrozumění žalobci zasláno znovu s novou měsíční lhůtou k plnění, by tak bylo zcela formalistické a zjevně by nevedlo k jinému výsledku.

51. V nyní posuzované věci soud dále souhlasí s žalovaným v tom, že vyrozumění o nedoplatku i exekuční příkaz byly řádně doručeny zástupkyni žalobce dne 28. 7. 2020 na základě plné moci ze dne 15. 2. 2016. Ta byla u žalovaného uplatněna v roce 2016 a nebylo zjištěno (ani tvrzeno), že by byla v mezidobí vypovězena či odvolána. Žalovaný tak z ní oprávněně vycházel (§ 27 odst. 2 d. ř.). Žalobce v žalobě tvrdil, že se týkala jiné věci. Předmětná plná moc je však formulována jako generální. V plné moci je též výslovně zmíněno, že žalobce touto plnou mocí zmocnil svoji zástupkyni mj. k přijímání písemností, a to včetně těch, které jsou doručovány do vlastních rukou. V plné moci není uvedena ani žádná spisová značka, z čehož by se případně mohlo usuzovat na to, že byla omezena pouze na určité individuální řízení. Plná moc tak byla i v době doručování vyrozumění a exekučních příkazů do datové schránky jeho zástupkyně v červenci 2020 účinná. Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný byl v nyní posuzované věci v postavení dožádaného orgánu, nikoliv obecného správce daně, lze podotknout, že podle § 27 odst. 3 d. ř. je plná moc účinná i vůči správci daně, který provádí úkony na základě dožádání.
52. Současně soud podotýká, že doručení vyrozumění o nedoplatku a exekučních příkazů se řídí § 41 odst. 1, nikoliv odst. 2 d. ř. Nejde totiž o situaci, kdy by žalobce měl něco vykonat osobně, jak je tomu například v případě předvolání k výsledku (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 15 Af 16/2018-31, odst. 24, a NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 7 Afs 17/2019-52, odst. 31, a ze dne 24. 6. 2015, č. j. 1 Afs 17/2015-41). Předmětné písemnosti tudíž nemusely být doručovány také osobně žalobci, jak je tvrzeno v žalobě.
53. Pokud jde o doručení exekučního příkazu ze dne 20. 7. 2020, k tomu došlo, jak vyplývá z výše uvedeného, dne 28. 7. 2020. V tomto ohledu nelze žalovanému nic vytknout. Navíc, jak vyplývá z § 178 odst. 1 d. ř., daňová exekuce je nařízena a exekuční řízení zahájeno již vydáním exekučního příkazu (nikoliv až jeho doručením žalobci).
54. Nad tento rámec soud podotýká, že i pokud snad měl vycházet z toho, že k převzetí zastoupení došlo až dne 4. 8. 2020, jak tvrdí žalobce, nic by to na výše uvedených závěrech neměnilo.

55. Soud shrnuje, že návrh žalobce na zastavení daňové exekuce žalovaný zamítl v souladu se zákonem. V této věci nebyl naplněn důvod pro zastavení exekuce ani podle § 181 odst. 2 písm. a) d. ř., ani podle jiného písmene tohoto ustanovení.

Závěr a náklady řízení

56. Žalobu proti výroku 1 napadeného rozhodnutí soud zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. V rozsahu výroku 2 napadeného rozhodnutí soud žalobu odmítl jako nepřipustnou dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v návaznosti na § 68 písm. a) s. ř. s.

57. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve vztahu k výroku 1 napadeného rozhodnutí soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který nebyl z procesního hlediska ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Ve vztahu k výroku 2 rozhodnutí nemá podle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud žalobu odmítl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. února 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

předsedkyně senátu